

KUNDERŮV
NÁVRAT
DO ČECH

Tendenčně psaná hra s fantaskními
prvky

10. - 12. OBRAZ

Bloudění - Co ukázala křišťálová
koule - Vzkříšení ranaře

Petříček Bellot

Parabellum Periodikum

10. obraz – Bloudění

KUNDERA (stále v utajení) a BELLOT kráčí vlakem Českých drah typu Rx. Právě prochází vagóny vybavenými kupé, všechny jsou plné.

PETŘÍČEK BELLOT: Zatraceně. Tady snad není jediné kupéčko volné. Takhle se do té koule asi nekoukneme!

KUNDERA: Já mám siderické kyvadélko.

PB: To je to samý. Na to potřebujeme dokonalý klid, vnitřní i vnější, jinak nám to řekne samé kraviny. Herdek, ta ulička je úzká, a teď do toho proti nám jede vozík s občerstvením.

Vozík s občerstvením proti nim tlačí STAŘENKA, kterou je sotva vidět. Jakmile narazí do PETŘÍČKA BELLOTA, vykoukne a s úsměvem spustí:

STAŘENKA: Dáte si něco, milánkové?

BELLOT nasadí smutný výraz a vytáhne z kapsy zabalený chleba.

PB: Ne, díky. Mám svoje.

KUNDERA však vytáhne z kapsy hrst plnou mincí.

KUNDERA: Vezmeme si to všechno.

Po chvíli jsou oba hrdinové ověšeni sendviči, kelímky s kávou, oplátkami, plechovkami piva a spoustou dalších pokrmů, leč stále nemají, kde by usedli.

PB: Pojdme sem. Úplně volno nebude nikde.

KUNDERA: Ale vždyť to kupé je napůl plné.

PB: Jen napůl. A tu polovinu zabírá jediný člověk. A ten navíc, jak se mi zdá, tvrdě spí.

KUNDERA: No dobře, jdeme tam.

Protagonisté vstupují do kupé. Je zde šero, neboť všechny závěsy jsou zatažené. Na jedné řadě sedadel leží rozvalený VELIKÝ MUŽ. KUNDERA a BELLOT usedají na protější řadu.

PB: Vejdeme se sem vůbec se všemi těmi laskominami?

KUNDERA: Éch, naházejme je třeba dolu na podlahu, já je vlastně vůbec nechci.

PB: Ani já ne.

KUNDERA: Vytáhněte radši tu kouli, už hořím nedočkavostí.

PB: Tak jo! Chytněte svou levou rukou mou pravou ruku a svou pravou ruku položte na kouli, zatímco já na ni položím svou levou ruku. Následně myslete na ty, kteří proti vám jednají a zbytek nám už vyjeví koule.

KUNDERA: Dobře.

11. obraz – Co ukázala křišťálová koule

V křišťálové kouli je nejdříve hrozivá mlha, potom šero. Postupně se však vyjevuje prostor vlakového kupé, téměř stejného, v jakém právě sedí BELLOT a KUNDERA. I tam je šero, i tam je poměrně plno a mezi postavami tam cosi září. Skoro to vypadá, jako by koule chtěla naznačit, že největší pikle proti KUNDEROVI kuje sám KUNDERA, nicméně stále jasněji se vyjevuje, že zářícím předmětem tu není křišťálová koule, nýbrž notebook, na jehož obrazovce lze spatřit čísi obličej. Postavy spolu rozmlouvají, většina z nich má přes hlavu kápi a obličej masku. Promlouvá maskovaná osoba s řetězem s kosočtvercem na prsou:

MASKOVANÁ OSOBA S KOSOČTVERCEM NA HRUDI: Zahajují schůzi našeho spolku. Stále nám uniká!

VŠICHNI (sborově): Kunda prašivá!

Jedna z postav sundá kápi:

MARTIN REINER: Ten parchant mě odmítl vzít na vědomí!

Další postava svleče kápi:

TEREZA SEMOTAMOVÁ: Na iliteratuře dostala jeho kniha o deset procent lepší hodnocení než ta moje!

Z počítače se ozve:

MILAN DĚŽINSKÝ: A mně nezamával z vlaku!

Další postava sejme kápi:

VIKTOR JANIŠ: Neumožnil mi přeložit jeho romány!

Další postava svléká kápi:

JAN NĚMEC: Klid, přátelé, jen klid! Musíme jednat v klidu a s rozvahou.

SEMOTAMOVÁ: Jdi někam s tím klidem! Můžeme ti vůbec věřit, že nejseš na jeho straně!? Furt si s ním telefonuješ!

NĚMEC: Jo, telefonuju. Abych ho poslal třeba do pasti mezi mainstreamové autory. Co jsi proti němu udělala ty!?

SEMOTAMOVÁ: Postavila jsem mu do cesty Nováka.

NĚMEC: Pěkný. A jakej to mělo výsledek? Žádný.

SEMOTAMOVÁ: Čili úplně stejnej, jako to u těch tvejch mainstreamových autorů. Nevěřím ti. Dokázal bys tu teď před námi odpřisáhnout, že stojíš proti němu? Že ses zřekl svého starého obdivu k němu? Že nejsi jen dvojitý agent?

NĚMEC: Chápu, že mi závidíš, jak dobře hraju svoji roli. Ale tobě nic odpřisáhnout nemusím. Nikdo přičetný tu o mých pravých záměrech nepochybuje – jsem to přeci já, kdo má nejvíce ve svém zájmu Kunderu odstavit. Jsem to přeci já, kdo má

zaujmout místo na jeho trůně. Můžeš proti tomuhle na důkaz své věrnosti aspoň něco postavit ty, hm?

SEMOTAMOVIÁ: Já proti němu píšu články! Můj význam je stále umenšován kvůli jeho stínu!

NĚMEC: Pche!

MASKOVANÁ OSOBA S KOSOČTVERCEM NA HRUDI: A dost! Okamžitě se uklidněte! Nemáme čas na takové půtky, když se nám blíží vyhlášení nominací na Magnesii Literu a potom Sjezd českých spisovatelů! Musíme zabránit tomu, aby na něm Kundera pronesl jakýkoliv projev – to by pro nás bylo zničující! Máte někdo nějaký plán?

NĚMEC: Na rozdíl asi tady od Terezy – ano, já mám. Podle mých informátorů Kundera brzy vyrazí na sever, zrovinka jako teď my, ovšem dříve či později se vrátí do svého rodného Brna. Ostatně, připravil jsem pár opatřeníček, které ho tam dostanou rychleji. Tam na něj už musíme být připravení my.

REINER: Může mi v tom případě někdo vysvětlit, proč jedeme na sever?

MASKOVANÁ OSOBA S KOSOČTVERCEM NA HRUDI: Mě se neptej, to byl nápad tadyhle Terezy.

SEMOTAMOVIÁ: Maskovací manévr, vy volové. Navíc jsem nám chtěl přivést nějakou podporu z Německa. Hlavně od sudetských Němců.

NĚMEC: Jediná podpora z Německa, která je nám pro Sjezd platná, jsem tak jedinec já. Takže jak jsem říkal, potřebujeme ho dostat do Brna. A tam jsem už mluvil s Uhdeovými a Balaštíkem. Zkusíme to něj nejprve po dobrém, přesvědčit ho, že by se měl vrátit do Francie, že tady dělá zbytečný rozruch, případně že tu prostě není vítán. Myslím, že se přesvědčit nechá, ale kdyby ne, tak místo Francie bude v Brně, holt ho zadržíme po dobu Sjezdu.

DĚŽINSKÝ: Co Věra? Ta nebude dělat problémy?

NĚMEC: Neočekávám to. Ale kdyby jo, tak to budeme řešit operativně.

REINER: Skvělé. Tak to bychom se ale měli co nejrychleji otočit a zamířit do Brna.

MASKOVANÁ OSOBA S KOSOČTVERCEM NA HRUDI: Hle! Vlák zrovna zastavuje, to je příhodné! Ukončuji naše zasedání a vystupujeme!

12. obraz – Vzkříšení ranáre

Obraz v křišťálové kouli pomalu opět mizí v mlze. KUNDERA a BELLOT na sebe udiveně hledí.

KUNDERA: Zatracená práce. Ale hled'te, ani nevím, jestli to, co jsme slyšeli, jsme slyšeli z té koule, nebo jestli to šlo z vedlejšího kupé.

PETŘÍČEK BELLOT: To je dost možné! No, ověřit si to můžeme nakonec velmi snadno, jdeme se tam podívat? --- Ale propána!

KUNDERA: Co je? Co se děje?

PB: Naše jídlo... je pryč!

KUNDERA: No jo! Snad ho nesnědl tento muž...?

PB: To se mi zdá nepravděpodobné

VELKÝ MUŽ: (*chrápe*)

KUNDERA: Tak jak ale zmizelo? Vidím tu jen prázdné obaly a --- jéjda, koukněte, jsou pod tím namalované nějaké podezřelé symboly!

PB: Nicméně, my nemáme času nazbyt, vlak už brzdí, jsme téměř ve stanici, pojďme se podívat, jestli opravdu byli v tom vedlejším kupé.

KUNDERA i BELLOT vyjdou na chodbičku a opravdu před sebou vidí kráčet několik lidí s kapucemi na hlavách.

PB: Héééj, vy!

Postavy si nasadí masky a otočí se. Nyní si obě skupiny stojí tváří v tvář.

KUNDERA: Hmm, tak co bude?

Skupiny na sebe ještě chvíli hledí, když najednou se zakuklenci rozkřičí v panice a dají se na prudký útěk z vlaku, který právě zastavil ve stanici. KUNDERU a BELLOTA sráží k zemi postava s nadlidskou silou a divným výrazem ve tváři. Po chvíli se naši protagonisté začínají sbírat ze země.

PB: Propána - co to bylo!?

KUNDERA: Myslím, že vím, co to bylo. Myslím, že vím, kdo to byl. Ale nemůžu uvěřit vlastním očím - ten člověk měl být už dávno mrtvý!

PB: A hodláte si jeho identitu nechat pro sebe? A neměli bychom se je radši pokusit ještě dohnat?

KUNDERA: Ne, už mají hrozný náskok a na rozdíl od nás - oni budou utíkat jako o život. Vystupujeme tady?

PB: Ne, tohle je Ústí nad Labem. My jedeme do Litvínova.

KUNDERA: Výborně, tak to si můžeme jít sednout ještě do kupé, tam vám všechno povím.

Vcházejí zpátky do svého kupé. VELKÝ MUŽ je již vzhůru a spokojeně cosi žvýká.

PB: Ale vždyť já vím, kdo to je! Vy jste další spisovatel, vy jste Petr Stančík, že!?

PETR STANČÍK: Ano, jsem to já.

PB: Pane Kundero, seznamte se s dalším významným představitelem současné české literatury, Petrem Stančíkem. Ten by se vám mohl líbit, i když se to teda v jeho díle hemží magií, mumiiemi, snad i okultismem a tak.

STANČÍK (podává ruku): Velmi mě těší.

KUNDERA: Mně také. Takže okultismus, ano? Myslím, že *jeho* máte na svědomí vy.

STANČÍK: Ano. A abych se přiznal, tak i vaše pochutiny. Snad se moc nehněváte.

PB: Mohli byste mi, prosím, říct, o *koho* teda šlo?

KUNDERA: Ale jistě. Tady pan Stančík vzkřísil Jana Lopatku.

PB: A sakra...

STANČÍK: Přesně tak. Mám na ně trochu pivku – kdykoliv mezi ně přijdu, tak počítají s takovými věcmi, jakože jsem antizemanovec a tak. No, a tak jsem si řekl, že je trochu postraším a přivedu na svět jejich nejhorší noční můru.

KUNDERA: A to se vám povedlo! Ještě, že se mnou se Lopatka vypořádal už dříve. Inu, ne, že bych chtěl ve vašich sporech někomu stranit, ale po tom, co jsem od nich dneska slyšel konstatuji, že nepřítel mého nepřítele je můj přítel. To by skoro chtělo trochu zajíst a zapít! Nevíte, jestli tu vedou jídelní vůz?